

SOBA

mark strand

Stojim u dnu sobe
a ti tek što si ušla.
Osećam kako prašina
pada iz vazduha
na moje obraze.
Osećam stud
sunčevog sjaja na zidovima.
Drveće napolju
podseća me na nešto
čega još nisi svesna.
Ti tik što se ušla.
U sobi
postoji nešto nalik na tugu.
Ti sigurno misliš
da to ima krila
i da me može promeniti.
Soba je tako velika
da se pitam o čemu misliš
ili zbog čega si došla.
Pitam te,
šta radiš?
Ti tek što si ušla,
ne možeš još da me čuješ.
Gde si ono kupila
taj crni kaput što nosiš?
Jedanput si mi to već rekla.
Ne uspeva mi da se setim
šta se dogodilo između nas.
Ovde sam. Da li me vidiš?
Spustiću svoje reči na sto
kao da su rukavice,
kao da se ništa nije dogodilo.
Čujem vetar
i pitam se kakvi su
blagoslovi
proizašli od zatvorenosti?
Potreba da se ode?
Želja da se stigne?
Tako sam daleko
kao da sam u prošlosti sobe
i tako sam prisutan
da soba počinje
da iščezava oko mene.
Uskoro biće tvoja.
Ti tek što si ušla.
Osećam kako lebdim,
i kako počinjem da bivam
na nekom drugom mestu.
Kuće se podižu
iz moje prošlosti,
ljudi prolaze
ispod drveća.
Ti ih ne vidiš.
Ti tek što si ušla.
Soba je dugačka.
Ima jedan sto u sredini.
Krenućes
prema stolu,
prema cvetovima,
kroz prisutnu tugu
koja se već pomera
između stvari,
s krilima koja lepršaju
uz zvuk tvog srca.
Prići ćeš bliže
a ja ju početi da nestajem.
Taj crni kaput što nosiš,
gde si ga nabavila?
Jedanput si mi to već rekla
ali ne mogu da se setim.
Stojim u dnu sobe
i znam
ako zatvoriš oči
saznaćeš zbog čega
si ovde;
i da biti u nekom prostoru
znači zaboraviti vreme,
i da zaboraviti vreme
znači zaboraviti smrt.
Još malo pa ćeš skinuti kaput.
Još malo pa će belina sobe
postati koža za tvoje telo.
Osećam kretanje daha
oko onog što nameravamo da kažemo.

Po načinu
na koji podižeš ruku
znam da si primetila cveće
na stolu.
Ono će ležati
u bdenju naših pokreta
i mapa sobe
ležace pred nama
kao jednostavna prostirka.
Ti tek što si ušla.
Nema šta da se radi.
Stojim u dnu sobe
i predpostavljam da me vidiš.
Svetlost guta stolicu,
pijući njenu prazninu,
zatim će progutati sebe
i osloboditi tamu
koja će ponovo ispuniti stolicu.
Ja ću nestati.
Ti ćeš reći da si ovde.
Čujem kako to govoriš.
Skoro čujem kako to govoriš.
Još malo pa ćeš skinuti crni kaput
i belina sobe
zatvoriće se oko tebe
i ti ćeš krenuti
ka dnu sobe.
Tvoje ime više se neće znati,
kao ni moje.
Stojim u dnu sobe
a ti tek što si ušla.
Početak je na pomolu.
Kraj je na vidiku.

preveli: David Albahari i
Zoran Vragolov

BELESKE:

Mark Strand (Mark Strand, 1934), istaknuti američki pesnik, do sada je objavio šest knjiga pesama, kao i prevode Albertija, Pasa i de Andradea. Već je nekoliko puta posetio našu zemlju kao gost struških večeri poezije i Oktobarskih susreta pisaca u Beogradu. Nedavno je u Zagrebu, u prevodu A. Soljana, objavljena njegova knjiga »Spomenik«, poetski tekst o moći i nemoći prevodjenja.

najčitaniji književni list u zemlji

сваког 10. и 25.
у свим киосцима

**КЊИЖЕВНА
реч**

Најбољи начин да дођете до
„Књижевне речи“ је годишња
претплата од 120 дин. на ж.р.
Књижевне омладине Србије:
60805-678-10397

zimsko sunce

antonio machado

PJESME

I

Pokraj cvjetnog brda,
sinje buči more.
U saću meda mojih pčela,
zrnca soli ima.

II

Pokraj crne vode,
miris mora i jasmina.
Malaga noću.

III

Stiglo je proljeće.
Nitko ne zna kako.

IV

Stiglo je proljeće.
Bijele aleluje
rascvjetanih kupinal

V

Puni mjesec, puni mjesec,
tako nadut, tako okrugao,
u ovoj pjevanoj martovskoj noći,
saće meda svjetlosti
što ga oblikuju bijele pčele.

VI

Kastilja noću;
pjesma se poje
ili je bolje da se čuti.
Kad svi budu spavali,
na prozor ću izaći.

ZIMSKO SUNCE

Podne. Park.
Zima. Bijele staze;
simetrične uzvisine
i skeletične grane.
Pod staklenikom
naranče u saksiji,
a u zeleno obojenom
buretu, palma.
Neki starčić veli
za svoju kabanicu:
»Sunce, ta ljepota
sunca...« Djeca se igraju.
Voda preko fontane,
mili, teče, sniva,
gotovo nijemo dodiruje
sivozelenkasti kamen.

Preveo sa španskog Jordan Jelić